

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi K. D.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn.

II AKo 133/25,

z udziałem Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 20 listopada 2025 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 23 września 2025 r. K. D. (dalej: „skarżący”) wniósł do Sądu
Apelacyjnego w Krakowie skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania
sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie
II AKo 133/25, toczącej się przed tym Sądem.

Pismem z 12 listopada 2025 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie przekazał
ww. skargę do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

W przedmiotowej skardze skarżący poinformował, że wnosi skargę
„w sprawie wznowienia postępowania zakończonych wyrokiem SO w Krakowie
w dniu 28.02.25 r. w którym Sąd oparł się na dowodach uzyskanych za pomocą
przestępstw”. Podał przy tym swoją ocenę dowodów oraz wyraził dezaprobatę
co do wezwania go na terapię.

Pismem z 27 października 2025 stanowiącym odpowiedź na skargę Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie wniosł o jej odrzucenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Według art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Wobec przywołanych regulacji Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga spełnia tylko wówczas wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość, jeśli skarżący wniesie żądanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, którego skarga dotyczy, a ponadto w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi.

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy zauważa, że skarżący w treści skargi nie wysunął ani żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania, ani nie przytoczył okoliczności, które by je uzasadniały, tj. nie podał, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy.

W takiej sytuacji wywód skarżącego zawarty w skardze, odnoszący się do oceny dowodów, jak i wyrażenia dezaprobaty co do wezwania skarżącego na terapię, z uwagi na fakt, iż Sąd Najwyższy nie ocenia sprawy merytorycznie, jest irrelevantny z punktu widzenia niniejszego postępowania.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy uznaje, że wniesiona skarga, dotknięta tego rodzaju brakami, nie może być uznana za skargę spełniającą wymogi ujęte w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23) i podlega odrzuceniu.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[D.Z.]

[a.ł.]